

D ô v o d y:

Proti usneseniu vrchného súdu, odmietajúcemu zmätočnú sťažnosť obžalovaného ako podanú osobou neoprávnenou, podal obžalovaný sťažnosť, ktorá je bezzákladná.

Zmätočnú sťažnosť môžu proti rozsudku vrchného súdu podať jednotlivci, pomenovaní v § 31, odst. 1 por. nov., hľadiac na § 383 tr. p., a medzi týmito i obžalovaný. Tento môže však v smysle § 383, čís. II tr. p. podať zmätočnú sťažnosť len v svoj prospech.

Obžalovaný bol nižšími súdmi podľa § 326, čís. 2 tr. p. sprostý obžaloby. Tým vzal súd za dokázané, že obžalovaný trestný čin nespáchal a podľa trestného poriadku je toto sprostie úplné, bez toho, že by boli obžalovanému uložené nejaké ujmy, zvlášť čo do znášania útrat trestného pokračovania.

Ponevác obžalovaný môže zmätočnú sťažnosť uplatňovať len v svoj prospech, zo sprostujúceho rozsudku neplynie však preňho žiaden neprospech, nie je obžalovaný v tomto prípade oprávnený k podaniu zmätočnej sťažnosti. Námetka obžalovaného, že je preňho vecou súkromného záujmu, najmä pre civilný spor o odškodné, či bol oslobodený z dôvodu čís. 1, alebo čís. 2 § 326 tr. p., je s hľadiska trestného poriadku, čo do podmienok pre podanie zmätočnej sťažnosti, nerozhodná. Bezzákladná sťažnosť bola zamietnutá.

Čís. 5861.

Nejde o zločin násilia proti úradu v smysle § 2, odst. 2 zák. čl. XL: 1914, ale len o prestupok urážky úradu podľa § 46 tr. zák. prest., vyvliekol-li vinník násilím zo súdnej siene osobu vypočúvanú sudcom a prehľasiac, že nedovolí, aby bola vypočúvaná, odvedol ju prez zákaz sudcu z budovy.

(Rozh. zo dňa 23. marca 1937, Zm IV 88/37.)

Najvyšší súd preskúmal trestnú vec proti A., obžalovanému zo zločinu násilia proti úradu, a následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaného z úradnej povinnosti na základe dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p. zrušil rozsudky oboch súdov nižších stolíc vo výroku o kvalifikácii trestného činu obžalovaného a kvalifikoval jeho čin ako prestupok urážky úradu podľa § 46 tr. zák. prest.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku spoznal najvyšší súd, že rozsudky oboch nižších súdov trpia vo výroku o právnej kvalifikácii činu obžalovaného zmätkom, ktorého je treba dbať z úradnej povinnosti.

Súd prvej stolice vo svojom rozsudku uznal pravdivým skutok, že sa obžalovaný dňa 14. októbra 1935 v X. vrhol do pojednávacej siene okresného sudcu Dr. N., keď tento v nej, prevádzajúc stopovanie v trestnej veci, vyslúchal P., že ju obžalovaný ulapil za ruku a proti zákazu sudcu

ju násilím vytiahol z pojednávacej siene, že ani na opätovnú výzvu, aby ju pustil a nemaril úradný výkon, sudcu neposlúchol a s výrokom, že nedovolí vyslúchať P., s touto odišiel. Odvolací súd zistenie to tiež prevzal.

Oba nižšie súdy vyslovily, že týmto konaním obžalovaný mimo prípadu shluknutia násilím prekážal úradu vo výkone povolania, ktorý bol po práve, a preto videly v ňom skutkovú podstatu zločinu násilia proti úradu podľa § 2, odst. 2 zák. čl. XL:1914. Pri tom bližšie neodôvodnily, v čom spočíva násilie obžalovaného voči úradu.

Podľa stálej praxi najvyššieho súdu (na pr. Zm IV 249/36, Zm IV 487/34, Zm IV 442/35) k naplneniu pojmu násilia v smysle § 2, odst. 2, § 4, odst. 2 cit. zák. čl., sa vyžaduje, aby pachateľ upotrebil fyzickej sily buď priamo proti členovi (orgánu) úradu, alebo aspoň prostreďečne proti veciam, ktoré sú v spojitosti s ich osobou, takže podľa úmyslu pachateľa by násilie pôsobilo aspoň prostreďečne na túto osobu.

Činnosť obžalovaného síce bola násilná a tiež prekážkou prevedenia úradného výkonu a mohla by byť prekonaná len fyzickou silou člena úradu, alebo jeho orgánov. Ponevác však obžalovaný sám aktívne svoju fyzickú silu proti členovi úradu ani priamo, ani prostreďečne neprejavil, nezakladá jeho čin pojem násilenstva v smysle cit. predpisu.

Keď však nie je v konaní obžalovaného daný znak násilia v smysle § 2, odst. 2 zák. čl. XL:1914, nevyčerpáva konanie to skutkovú podstatu zločinu násilia proti vrchnosti podľa tohoto paragrafu.

Výrok obžalovaného, že nedovolí svedkyňu vyslúchať, bol však pre pokračujúceho sudcu urážlivý a ním sa obžalovaný dotkol sudcu pri úradnom jeho konaní. Je preto čin obžalovaného prestupkom podľa § 46 prest. zák.

Čís. 5862.

K »výkonu služby« lesního strážného personálu, chráněnému podle § 81 tr. zák., náleží i dohled k odvážení lesních plodů z lesa, lesní správou prodaných.

(Rozh. ze dne 24. března 1937, Zm II 579/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnii stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž stěžovatel byl uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. z. a přestupkem podle § 312 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Zmatečnii stížnost, uplatňující důvody zmatečnosti podle čís. 4, 9 a) § 281 tr. ř., není důvodná. — — —

Podle zjištění napadeného rozsudku odvážel obžalovaný dne 10. března 1936 jako adjunkt firmy M. a spol., velkoobchod dřívím v P., z lesa velkostatku N. dříví, které tam měla firma zakoupeno, které však nebylo ještě úplně zapláceno; dostavivší se lesní správce O., který měl od důchodní správy velkostatku příkaz, aby odvážení dříví nepřipustil, do-